

περχόμενον. Θέλει καὶ καλὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ τὰ χαλάσωμεν ἐγὼ καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἐν τούτῳ ἐξείρετον ἀνδρόγυνον!

Καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ, ὡς ἐγέλα ὅτε ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν τὸν ἐβλεπε κανεὶς.

Κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας ὁ Δελαμὺλ μετέβη εἰς τῆς βασιλίσσης. Ἐν τῷ διαδρόμῳ ἀπήντησε τὸν δοῦκα τὸν Ἀλανσών.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, κύριε Δελαμὺλ; εἰπεν ὁ δούξ.

— Ναί, δέσποτα, ἀπήντησεν ὁ Δελαμὺλ ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ.

— Ἐξέρχεσθε τοῦ Λουτροῦ;

— Ὁχι. Ὑψηλότατε. Μεταβαίνω ὁπως προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν βασιλίσσαν τῆς Ναβάρρας.

— Κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ἐξέλθετε ἐκ τῆς βασιλίσσης, κύριε Δελαμὺλ;

— Ἐχει νὰ μὲ διατάξῃ τι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι. Ἀλλ' ἤθελα νὰ σᾶς ὁμιλήσω βραδυτέρον.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Ἀλλὰ, ἀπὸ τῶν ἐννέα μέχρι τῶν δέκα.

— Θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προυναισθῶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα.

— Καλὰ βασιζομαι ἐφ' ὑμῶν.

Ὁ Δελαμὺλ ὑποκλιθεὶς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ λέγων:

— Αὐτὸς ὁ δούξ κατὰ τινὰς στιγμὰς εἶναι ὡχρὸς ὡς πτώμα. Παράδοξον!

Καὶ ἐκρυσσε τὴν θύραν τῆς βασιλίσσης. Ἡ Γιλόννη, ἥτις φαίνεται τὸν περιέμενε, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ βασιλίσσα ἔγραφεν ἔχουσα ἓνα τόμον τοῦ Ἰσοκράτους ἐνώπιόν της. Ἐνευσε δὲ εἰς τὸν Δελαμὺλ νὰ περιμενῇ ὅπως τελειώσῃ τὴν παράγραφον. Τελειώσασα, ἔρριψε τὴν γραφίδα καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ πλησίον της.

Ὁ Δελαμὺλ ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἑλληνικά! ἀνέκραξε, ῥίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου. Δημηγορία τοῦ Ἰσοκράτους! Τί τὸν θέλετε; Καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου λατινικά: Ad Sarmatiae legatos reginae Margaritae concio! Λοιπὸν θὰ ὁμιλήσετε πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐκείνους λατινιστί;

— Εἶναι ἀνάγκη, διότι ἀγνοοῦν τὴν γαλλικὴν.

— Ἀλλὰ, πῶς θὰ κάμετε τὴν ἀπάντησιν πρὶν ἢ ἰδῆτε τὴν προσφώνησιν.

— Ἄλλη τις ἴσως μᾶλλον ἐμὺ ἐρωτότροπος θὰ σᾶς ἔκαμνε νὰ πιστεύσετε ὅτι αὐτοσχεδιάζει. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατώ, Ὑάκινθέ μου. Μοὶ ἀνεκοίνωσαν ἐκ τῶν προτέρων τὴν προσφώνησιν καὶ οὕτως, ἐτοιμάζω τὴν ἀπάντησιν.

— Καὶ θὰ ἔλθουν ταχέως οἱ πρεσβευταὶ οὗτοι;

— Κἄτι τι καλλίτερον, ἦλθον ἤδη ταύτην τὴν πρωΐαν.

— Καὶ οὐδεὶς τὸ εἰξεύρει;

— Ἦλθον ἀνεπισήμως. Ἡ ἐπίσημος εἰσδοὸς ἀνεβλήθη διὰ μεθύριον, νομίζω.

Ἄλλως τε θὰ ἰδῆτε ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκρυψε ἔχει πολὺ τὸ κικερώνιον, προσέθετο μετ' αὐταρεσκείας μετεχούσης καὶ σχολαστικότητος. Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν τὰς μικρολογίας ταύτας. Ἀς ὁμιλήσωμεν δὲ δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς συνέβη.

— Εἰς ἐμέ;

— Ναί.

— Καὶ τί μοὶ συνέβη;

— Ἐλα δά, μὴ κάμνετε τὸν γενναῖον. Σᾶς εὗρισκω ὀλίγον ὡχρόν.

— Τότε θὰ ἐκοιμήθην πολὺ, καὶ ὁμολογῶ ταπεινῶς τὸ ἔγκλημά μου.

— Ἐλα δά; μὴ καυχῆσθαι ὡς ἔοικεν. Τὰ εἰξεύρω ὅλα.

— Τότε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὰ εἰπῆτε καὶ εἰς ἐμέ, μαργαριταράκι μου, διότι ἐγὼ οὐδὲν εἰξεύρω.

— Ἐλα, ἀπαντήσατέ μοι εὐλκρινῶς, τί σᾶς εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ;

— Ἡ βασιλομήτωρ, εἰς ἐμέ! καὶ εἶχε λοιπὸν νὰ μοὶ εἰπῇ τι;

— Πῶς! δὲν τὴν εἶδετε;

— Ὁχι.

— Καὶ τὸν βασιλέα Κάρολον;

— Οὐτε.

— Καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας;

— Οὐτε.

— Ἀλλὰ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών;

— Τὸν συνήντησα ταύτην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν διαδρόμον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Ἀπελπισθεῖσα ὅτι οὐδὲν ἐμάνθκνεν ἐκ τοῦ μέρους τούτου ἡ Γκιούλ, συγκατένευσε νὰ συνοδεύσῃ τὰς δούλας εἰς τὸ μπαστάνι (λαχανόκηπον ἢ πεπονόκηπον) ὅπου ἔμελλον νὰ προγευματίσωσιν ἔν τινι τερπνοτάτῳ κρυσκίῳ.

Ἡ Φατμὰ ἠκολούθει τὰς κόρας στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τῆς Ναζίκ.

— Θὰ σᾶς κάμω κ' ἐγὼ μιὰν ἐρώτησι, Χανοῦμ-ἐφέντη, εἶπεν αἰφνης ἡ τροφός. Τώρα ποῦ φαίνεται πῶς βλέπετε μὲ ὀλιγώτερη ἀνησυχία τὴν Γκιούλ-Χανοῦμ νὰ μένῃ ἔς τὴν Προῦσα, μπουρεῖς νὰ μοῦ πῆς ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ μεγάλος κίνδυνος, ποῦ ἔτρεχε;

— Θέλεις καὶ καλὰ νὰ τὸ μάθης, παρμαῖνα; εἶπεν ἡ γραῖα, τῆς ὁποίας τὸ ὑπεροπτικὸν βλέμμα ἀπεσκόλωσε τὴν Ἀρμένισσαν· λοιπὸν θὰ σοῦ τὸ πῶ διὰ νὰ προσέχῃς καὶ νὰ προφυλάττῃς τὴν κυρίαν σου ὅταν θὰ ἦναι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν... Γνωρίζεις τίποτε δεσποτικώτερον, τρομερώτερον καὶ πλεον ἐφήμερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἐνὸς σουλτάνου; Δὲν γνωρίζεις ὅτι αἱ σουλτάναι εἶναι ῥιζικαὶ φορεαὶ πλέον ἀξιοβλαβῆται ἀπὸ ταῖς ταπεινόταταις κόραις τοῦ λαοῦ;...

— Τὸ γνωρίζω....

— Αἱ σουλτάναι δὲν ἔχουσιν πλέον οὔτε ἐλευθερίαν, οὔτε εὐτυχίαν. Καθὼς εἶναι κλεισμέναι μέσα εἰς τὸ σερῖϊ, καὶ τὰς φυλάττουν μὲ ζηλοτυπίαν, ἢ πολυτέλειαν,

μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλονται κάμνει νὰ φαίνεται περισσότερο ἢ δυστυχία των. Λοιπὸν τέτοια τύχη, ποῦ καμμία Τούρκισσα δὲν ἐπιθυμεῖ, περιμένει τὴν Γκιούλ-Χανοῦμ, ἐὰν δὲν τὴν προφυλάξῃς... Ὁ σουλτάνος τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε...

— Ὁ σουλτάνος!... ἐτραύλισεν ἡ τροφὸς ἔκλυτος... Αὐτὸς λοιπὸν ἦλθεν εἰς Γεδι-Ἀγάτς... Ναί, ἂν καὶ ἦταν σκοτεινὰ, ὅταν μ' ἐπλησίασε γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῇ, μοῦ ᾤφθηκε πῶς τὸν ἐγνώρισκα...

— Σιώπα! εἶπεν ἡ Φατμὰ σφίγγουσα τὸν βραχίονα τῆς Ναζίκ καὶ σταματῶσα αὐτὴν... ἂς μὴ καταλάβῃ ποτὲ ἡ Γκιούλ-Χανοῦμ ὅτι ὁ σουλτάν Ἀβδούλ - Μετζίτ τὴν λατρεῖ...

— Ὁχι, δὲν θὰ τὸ μάθῃ... τοῦλάχιστον ἀπ' τὸ στόμα μου, ἐπιθύρουν ἡ τροφὸς ἔντρομος. Βαί, βαί! πῶς ὁ παδισάχ μας νὰ αἰσθανθῇ τέτοιαν ἀγάπην, ποῦ δὲν εἶδε θαρρῶ, ποτὲ τὴν Γκιούλ-Χανοῦμ.

— Ναί, τὴν εἶδε ἔς τὸ λουτρόν, εἶναι τώρα ὁκτὼ ἡμέραι... Ἦκουσές ποτε νὰ λέγουν ὅτι εἶναι μυστικὰ μακρυνάρια μέσα εἰς τὸ Χαμάμ;...

— Ἀλλάχ, Ἀλλάχ! λοιπὸν σύ, Φατμὰ, ἔδωκες τοῦ σουλτάνου τὸ κλειδί τοῦ καταραμένου ἐκείνου φεγγίτου;

— Ναί, ἐγὼ, σοῦ τὸ ὁμολογῶ, ἐνόμιζα ὅτι ὁ Μεγαλειότατος θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του, κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἐγὼ ἤθελα νὰ τοῦ δεῖξω μὲ νέα ἀπ' τῆ Χιὸ σκιάβα πῶχον γιὰ πούλημα... Ἐξέρεις δὰ πῶς ἐμεῖς ἄλλη διασκέδασι δὲν ἔχομε παρὰ νὰ μεγαλύνωμε καὶ νὰ πουλοῦμε σκιάβας; — λοιπὸν ἔξαφνα ὁ σουλτάνος ἔφθασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ποῦ ἡ Γκιούλ ἐμβῆκε μέσα ἔς τὸ ἰδρωτήρι... Μποροῦσα γὰρ ἡ κακομοίρα, νὰ τοῦ κλείσω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου;...

— Λοιπὸν εἶδε τὴν κυρίαν μου ἔς τὸ λουτρό! Δυστυχία μου! δυστυχία μου! ἀνέκραξεν ἡ Ναζίκ νύσσουσα διὰ τῶν ὀνύχων τὰς πρεϊὰς της καὶ τύπτουσα τὸ μέτωπον... Καλὰ λοιπὸν λές, Χανοῦμ ἐφέντη, πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴ τὴν ξαναδῇ ὁ πολυχρονεμένος μας παδισάχ...

— Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ἀπ' τὸν Ἀλίμ-Βέη, τὸν κιζιάρ-ἀγασή, ὅστις εὐηρεστήθη σήμερον τὸ πρωὶ νὰ μοῦ κάμῃ ἐπίσκεψιν, ὅτι ὁ σουλτάνος ἐπιστρέφει αὐρίον ἔς τὴν Πόλιν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός!

— Πρὸ πάντων, παρμαῖνα, νάχῃς τὸ νοῦ σου· κύτταξε νὰ μὴ μάθῃ ἡ Γκιούλ τὰ αἰσθητά της Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! Κάποτε ἡ νέαις εἶναι πολὺ παραξενεαῖς...

— Ὁχι, ὄχι, δὲ θὰ μάθῃ τίποτε. Ἡ Γκιουλίσσα μου νὰ γείνῃ ἀγαπητικὴ τοῦ σουλτάνου! Κάλιο νὰ τῇ δῶ νεκρὴ μπροστά ἔς τὰ πόδια μου!

Ἐν ᾧ αἱ δύο αὗται γυναῖκες συνωμύλουν οὕτως, αἱ δούλαι καὶ ἡ Γκιούλ ἔτρεχον μετὰ τῶν δεινδροστοιχιῶν τοῦ κήπου, ἡ ἐταλαντεύοντο ἐπὶ αἰώρας προσδεμένης εἰς παλαιὰν δρύν. Οὐδὲν χαριέστερον τοῦ νὰ βλέπῃ τις δύο γυναῖκας, νέας καὶ ὡραίας, μὲ πέπλον λευκὸν καὶ ἐπενδύτην κυματῶδη, οἷον φέρουσιν αἱ Ὀθω-

μανίδες, ὁρθὰς ἐπὶ αἰώρας, ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ πετώσας ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς ὑποστηρίξεως αὐτὰς εὐθραύστου σπινίδος. Ὁ ἀνεμος εἰσβάλλει εἰς τὸ ποδῆρες τῆς ἐσθῆτός των, ὁσάκις κλίνουσιν ἵνα ὠθήσωνται τὴν σπινίδα ζωηρότερον ἐκβάλλουσι κραυγὰς χαρὰς ὁσάκις φθάσῃσι μέχρι τοῦ πρώτου κλάδου τοῦ δένδρου. Τέρψις ἀφωσάτη, δι' ἣν τρελλαίνονται αἱ Ὀθωμανίδες.

Αἱ ἐπισκέψεις ἐν τῇ Ἀνατολῇ περατείνονται ἐνίοτε ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ πάντοτε σχεδὸν διαρκούσιν ἱκανὰς ὥρας. Μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸν ὕπνον, ἡ Φατμὰ-Χανούμ ἀπεφασίσα νὰ ὑπάγῃ νὰ γευματίσῃ εἰς ἀμπελῶνά τινα, ἰδιοκτησίαν αὐτῆς ἐν τοῖς περὶ τῆς Προῦσαν, νὰ ἐπιστρέψῃ δὲ τὴν ἐσπέραν φωτιζόμεναι ὑπὸ πυρσῶν φερομένων ὑπὸ τῶν εὐνούχων.

Τὰ ἄσματα καὶ οἱ χοροὶ κατέλαβον μέρος τῆς ἐσπέρας, ἡ δὲ Γκιουλ-Χανούμ, ὡς μουσαφίρισα, κατεκαλύφθη δι' ἀνθέων. Ἐπὶ τῆς ὥραις καὶ χρυσῆς κόμης τῆς ἔθεσαν στέφανον ἐκ ῥόδων, περὶ δὲ τοὺς μικροὺς πλοκάμους τῆς ἤρτησαν κλάδους ἰάσμου εὐκάμπτους, τέλος δὲ ὁ λαϊκὸς τῆς περιεβλήθη ὑπὸ περιδεραίου οἰνοθήρων, ἐντέχνως τεταγμένων, εἰς δὲ τὴν ζώνην τοῦ ἐκ λευκοῦ τουλιπάρου ἀντερίου τῆς ἔθεσε λαμπρὰν *dalīar*. Οὕτω δὲ κεκοσμημένη ἡ νεανὶς ἦτο ἀξιολάτρευτος θεὰ. Πέπλος λεπτότατος ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ὑπὸ τὸ ἐκ γάλης ἐπανωφόριόν τῆς ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν λιγυρὰν ὁσφὺν καὶ τὸ ἡμιάνοικτον στῆθος τῆς.

Αἱ Ἀνατολίτισσαι, καλύπτονται τὴν μὲν ἡμέραν θρησκευτικώτατα, τὴν δὲ νύκτα ὀλιγορροῦσι τῶν τοιοῦτων προφυλάξεων, διότι αἱ ὁδοὶ εἶναι σκοτειναὶ καὶ οἱ διαβάται σπάνιοι. Τὸ *γιασμὰκιον*, μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύπτει, ἀντικαθίσταται ὑπὸ γάλης μεταξίνης, μέχρι τῶν ποδῶν πιπτούσης.

Περὶ δὲ τούτου λέγουσιν ὅτι οἱ ἐρασταὶ περιφέρονται κατὰ προτίμησιν τὴν ἐσπέραν περὶ τὴν κατοικίαν τῆς ἀγαπητῆς των, διότι ἡ νύξ, ἡ περιβάλλουσα τὴν φύσιν ὅλην μὲ πέπλον μέλανα, ἔχει τὸ προνόμιον τοῦ ν' ἀφαιρῇ τὸν τῶν Μουσουλμανίδων.

Τὸ ὑπὸ τῆς Φατμᾶς δοθὲν γεῦμα παρετάθη οὐκ ὀλίγον, — καὶ ὅτε τὸ χαρέμιον, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν εὐνούχων, ἐπανάλαβε τὴν πρὸς τὴν Προῦσαν ἀγούσαν, ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον.

Αἱ ὥραι παρέρχονται ταχέως, ὅ,τι καὶ ἂν εἴπῃ τις, ἐν ταῖς ἡδονικαῖς ἐκδρομαῖς, ταῖς ὑπὸ τῶν Ὀθωμανίδων ὀργανομέναις. Ὅταν χαρέμιόν τι ἐξέλθῃ νὰ γευματίσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀκολουθεῖται πάντοτε ὑπὸ παμμεγέθους βωδμαξῆς, περιεχούσης δίσκους κεκαλυμμένους ὑπὸ φαγητῶν ὀρεκτικωτάτων, κύνιστρα πεπληρωμένα ὀπωρῶν, προσκεφάλαια, τάπητας, χαρτίνους φανούς, πυροτεχνήματα καὶ μουσικούς. Τὰ ἀργυρὰ σκεύη, τὰ πινάκια, τὰ χρυσοκέντητα ἀσπρόρρουχα, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα μετακομίζονται ἐντελέστατα. Μένουσι δὲ παρὰ τὴν τράπεζαν δύο ὡ-

ρας, ἵνα τιμῇσιν τὸ ἀγροτικόν, πολυτέλεις καὶ ἀφθονον συμπόσιον.

Ἡ εὐχάρις, ἣν ἡ Φατμὰ προσήνεγκε τῇ θυγατρὶ τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσάμ, ἦτο ἀξία τοῦ πλούτου καὶ τῆς γενναιοδωρίας αὐτῆς. Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς κατέλιπον τὴν τράπεζαν εἰς τὰς δούλας, αἵτινες ἀκολουθῶς παρέδωκαν αὐτὴν τοῖς πτωχοῖς, οὓς αὐτοῦται ἐκδρομαὶ προσελκύουσι πάντοτε, καὶ ἐν ταῖς ἀπωτάταις γωνίαις τῆς Ἀσίας, — διότι, φεῖ! πανταχοῦ ὑπάρχουσι πτωχοί. Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ μουσικοὶ ἐμελῶν τὰ ἁρμονικώτατα *σιαρχιά*, εἶτα δὲ πυροτεχνήματα ἀναφθὲν ὑπὸ τῶν εὐνούχων, ἐξήγειρεν αἶφνης τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων κοιμώμενα πτηνὰ καὶ ἤρχισαν νὰ κελιδῶσιν, ἐκλαμβάνοντα τὰ βεγγαλικά φῶτα ὡς λάμψιν τῆς αὐγῆς.

Οἱ πυρσοὶ ἀνῆφθησαν, τὸ χαρέμιον ἐξελίγησεν ἐπιστρέφον εἰς Προῦσαν, ἡ δὲ Γκιουλ περικεκυκλωμένη ὑπὸ τῶν δούλων καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ πρεσβυτέρων *καδινῶν*, ἤκουε τοὺς εὐθύμους λόγους, οἵτινες ἐξέφευγον ἀδικόπως ἐκ τοῦ στόματος τῶν τρελλῶν ἐκείνων νεανίδων. Ἐγέλα δὲ καταβαίνουσα δρομαίως τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν πόλιν, ὑποβασταζομένη ἐκ τῶν βραχιόνων, κατὰ ἀνατολικὴν συνήθειαν, ὑπὸ δύο δούλων, δύο μελάγχροινῶν Αἰγυπτίων, ῥαδινῶν καὶ εὐστρόφων, χρυσοχρόων, με χεῖλιν κόκκιναν, ἀδιαιλείτως μειδιῶντα.

— Ἀἰσά! ἐφώναζεν αἶφνης εὐχρὸς τις φωνή, ἀποτεινομένη εἰς τὰς Αἰγυπτίαις, τραγῶδισον ἐκείνην τὴν νέαν μελωδίαν, ἥτις, ὡς λέγουσι, συνετέθη δι' αὐτὴν.

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ἡ Γκιουλ τεταραγμένη.

— Α! ἡξέσω, εἶπεν ἡ Ἀἰσά, τὸ τραγοῦδι τῆς *Ἀρικήτου*;

Καὶ ἔμελλε περιπατοῦσα με φωνὴν καθρωτάτην τὸ ἄσμα, ὅπερ εἶχε συνθέσει ὁ Φαῖδ-Βένης ἐν Ἀλὲμ-Δάγ:

Ὁρίε Γκιουλ, διὰτὶ ἀνίκητόν σε κρίνουν...

Ἡ νεανὶς ἠκρασθή μετὰ πυρετώδους προσοχῆς τὴν περιπατῇ ταύτην καὶ περίλυπον ἐνταύτῃ μελωδίαν. Οἱμοὶ! δὲν ἦτο προφητεία τάχιστα ἐκπληρωθεῖσα!...

... ὅτι δύνασαι νὰ λέγῃσαι τῶν τροπαιούχων ἴση;

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ ποιητὴς νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ἡ ἀδιάφορος ἐκείνη καρδιά δὲν ἤθελε βραδύνει ν' ἀνοιχθῇ!... Ἀνίκητος! Βεβαίως δὲν ἦτο πλέον ἀνίκητος...

Τίς ἔγραψε τὸ ποίημα τούτου; Τίς ἐσύνθεσεν αὐτὴν τὴν θελατικωτάτην μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ Γκιουλ-Χανούμ σταθεῖσα καὶ ἐρωτῶσα μὲ βλέμμα ἀνήσυχον τὰ περὶ κῦτὴν γλυκεῖα πρόσωπα.

— Κάνένας πού σ' ἀγαπᾷ βέβαια, Χανούμ-ἐφέντη! Κάνένας ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀπελπισμένους ἐραστάς, πού ἔχεις τόσους 'ς τὴν Πόλιν!...

— Ὡ, ναί, μ' ἀγαπᾷ, τὸ αἰσθάνομαι, διότι οἱ λόγοι μὲ φλογίζουσιν, εἶπε με συγκίνησιν. — Ἀἰσά, ἐπανάλαβε αὐτὸ τὸ τραγοῦδι. θέλω νὰ τάκούσω, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ το τραγῶδῶ. *Βαλλὰχί*, ἐκεῖνος πού τῶκαμε, εἶναι ἄξιος τοιαύτης εὐνοίας!

Ἐπῆλθεν ἐλαφρὸν ψιθύρισμα μεταξύ τῶν δούλων, ὅτε ἡ Γκιουλ-Χανούμ, ἡ ὑπερή-

φκνος Μουσουλμάν, ἡ τόσον σοδρα καὶ προφυλακτικὴ ἐτόλμησεν οὕτω νὰ ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειάν της πρὸς ἀγνωστὸν τινα.

— Ἐπανάλαβε αὐτὴν τὴν μελωδίαν Ἀἰσά, εἶπε καὶ ἡ Φατμὰ προσελθούσα. Ὅσον διὰ τὸν ποιητὴν, τοῦ ὁποίου θέλεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα, προσφιλὴς μοι Γκιουλ, ὀνομάζεται Φαῖδ, καὶ εἶναι κλειδοῦχος τοῦ σουλτάνου, ταύτην δὲ τὴν στιγμὴν εὐρίσκεται ἐδῶ 'ς τὴν Προῦσαν.

Ἡ Γκιουλ ἐπινεζε κραυγὴν ἐκπληξέως. Ἀλλά, συνελθοῦσα πᾶραυτα καὶ ἐξακλουθοῦσα τὴν πορείαν τῆς ὑποβασταζομένη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὑπεμελώδησε μετ' αὐτῶν τὴν μελωδίαν, ἣν ἤθελε νὰ μάθῃ...

— Ἰσως αὐτὸς εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ὁ μυστηριώδης σωτὴρ μου.

[Ἐπεσε συνείδησις]

K.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν, αἵτινες ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀναστατοῦσι σήμερον τὴν Ἑλλάδα, δημοσιεύομεν τὸν Ἐκλεκτὸν τοῦ Ἰαοῦ, χαριεστάτην καὶ πιστὴν εἰκόνα, γραφεῖσιν ἄλλοτε ἐν παρομοίαις περιστάσεσιν ὑπὸ τοῦ χαριτογράφου κ. Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου, τοῦ νῦν διευθυντοῦ τῆς ἀγαπητῆς «Ἐδομάδος». Ὁ κ. Καμπούρογλος εἶναι ἂν οὐχὶ ὁ μόνος, ὁ πρῶτος ὅμως τῶν γραφάντων ἐκ τῶν συγχρόνων ἀθηναϊκῶν βίου, τὰ δὲ ἔργα του, ἅπανα διακρίνει χάρις, ὕψος καὶ ἀλήθεια περιγραφῆς ἐπαξίως; ἐξετιμήθησαν καὶ εὐηρεστήσαν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ τύπου καὶ τῶν ἰδίων του δημοσιευμάτων.

Ὁ ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ ζωγραφιζόμενος τύπος τοῦ υποψηφίου Ζηφειράκη, βεβαίως δὲν θά φανῇ πανταστικός εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας; ἐλπίζομεν μάλιστα ὅτι οἱ πλείστοι, εἰς πολλὰ μέρη τῆς περιγραφῆς, θὰ μειδιάσῃσι ἀναμνησκόμενοι γνωρίμων τινα ἐκ πολλῶν ἢ ἀπῆντησαν ἐν τῇ πραγματικῇ βίῃ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Σ. τ. Δ.

Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΙΑΟΥ

ὑπὸ Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου.

A'

Οὐδὲν οὐράνιον φαινόμενον προεμήνυσε τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἐμφάνισιν τοῦ μικροῦ Δράκου, πρώτου καρποῦ τῶν γάμων τῆς Ἀσπασίας Σκράντη καὶ τοῦ Σιδέρη Τριάντη.

— Φτηνὰ τὴν γλύτωσα! Ἐξεφώνησεν ἑξακλὸς ὁ εὐτυχὴς πατήρ, ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι ὅτι ἡ σύζυγός του ἔτεκεν ἄρρεν.

— Νὰ λοιπὸν τώρα ὁ καλὸς σου Σιδέρης μπαμπᾶς! ἔχομε καὶ γυιὸ!... Εὐλογητὸς ὁ Θεός! Ἄν ἔχῃ φωνὴν τὸν κᾶνω παπᾶ, ἂν ἔχῃ μυαλὸν τὸν κᾶνω δάσκαλον, ἂν ἔχῃ καρδιὰ τὸν κᾶνω στρατιωτικόν, ἂν δὲν ἔχῃ — γικτρό, ἂν ἔχῃ ποδάριον τὸν κᾶνω δικηγόρον, καὶ ἂν μαζὺ μὲ τῶν ποδαριῶν τὴν χάρη εἶναι καὶ λιγάκι καπάτσος τὸν κᾶνω πολιτικόν!... Ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε θὰ παίρῃ καὶ ἀπὸ λόγια; θάκούῃ τῆς συμβουλῆς τοῦ γέρω-Τριάντη;... αἱ! ἂν ἀκούῃ πάλιν, ἂν δὲν ἀκούῃ κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ του θὰ κάμῃ... τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς τὸν κρατῶ 'στὸ μαγαζὶ.

Ὁ κύριος Σιδέρης Τριάντης ἦτο οἰνοπώλης.

B'

Ὁ ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθνικὸς ποιητὴς Φαέθων Πηγασιδης, τακτικὸς πελάτης τοῦ κυρ-Σιδέρη — εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τοῦ ὁποίου παρεσκευάζοντο καὶ εὐδίστατοι μεζέδες — ἐχρησίμευσεν ὡς ἀνάδοχος, ὠνόμασε δὲ τὸν νεαρὸν Δράκον *Ζέφυρον* εἰς τὸν οἰκογενειακὸν ὄμιλον